

HANINGE KULTUR

JONAS LIVERÖD BIG BANG

22 SEPTEMBER – 24 NOVEMBER 2018
KONSTHALLEN, HANINGE KULTURHUS

BIG BANG JONAS LIVERÖD

Vi ser inte saker som de är, vi ser dem som vi är.
Ordspråk hämtat från Talmud.

I konsthallen har en enorm takkrona tagit form. I den balanserar kopior av antika konstverk med medicinburkar och strumpbyxor utdragna till rånarluvor som möter skämtartiklar i förvrängda dimensioner. Likt ett tredimensionellt collage tränger sig kronan på, sväller och bågner så att den nästan tar över rummet. Längs med ena väggen finns även fem verk med teckningar och utskurna siluetter. Utställningens båda delar tar avstamp i samlarens subjektiva sätt att tolka världen.

Konstverket med titeln *Big Bang* (2018) kan ses som ett överdimensionerat Rorschach-test. I början på 1900-talet tog psykiatern Hermann Rorschach fram ett test som består av bilder med symmetriska bläckplumpar. Rorschachs patienter fick tolka bilderna och på så sätt avslöjade de något om sin världsbild. Som en överhängd julgran

är kronan laddad med en myriad av samtida objekt, allt från megafoner till Conversekängor och bensindunkar. Med sin krångliga och skeva konstruktion är den alldeles för stor för sitt eget bästa och ger en påtaglig fysisk upplevelse för besökaren. Alltsammans lyser i kraftiga färger och allt är överdrivet.

Konstnären är mer intresserad av att skapa oreda än att presentera lösningar. I samlingen av föremål samsas material från en mängd olika discipliner och som titeln anspelar på så är den närmast en explosion av ting och berättelser som ännu inte antagit sin slutgiltiga form. Jonas Liveröd arbetar i en allkonstverksanda, där hans konst också vävs samman med hans samlande, privata museum, ateljé och hem där han även bedriver residencyverksamhet.

jonasliverod.com

PROGRAM

VERNISSAGE

Lördag 22 september kl 13:00–16:00

Kulturjournalisten Samanda Ekman inviger utställningen och för ett samtal med konstnären.

SOPPKVÄLL

Torsdag 18 oktober kl 18:00

Jonas Liveröd presenterar sin utställning, sitt samlande och sitt eget märkliga museum under en soppkväll i kulturhuset.

GUIDAD VISNING

Tisdag 2 oktober 12:00

Följ med konstantendent Kristyna Müller på en guidad visning av den pågående utställningen och av konsten och arkitekturen i kulturhuset.

GUIDAD VISNING

Torsdag 22 november kl 17:30

Guidad visning av den pågående utställningen och av konsten och arkitekturen i kulturhuset.

PRATA OM KONSTEN

Onsdag 26 september, 31 oktober, 21 november kl 15:00–17:00

Konstansvariga finns på plats i konsthallen och du har möjlighet att ställa frågor om utställningarna och konsten i kommunen.

Onsdag 17 oktober och 7 november

Hantverksföreningen Handlaget gör nedslag i konsthallen.

HÖSTEN I KONSTVERKSTAN

I konstverkstan jobbar vi med olika tematiser och material kopplade till Jonas Liveröds utställning.

Varje lördag är konstverkstan öppen kl 12–16 för barn från 4 år med sällskap av vuxen.

Varje onsdag pågår Konstlab för barn 10–14 år kl 14–16.

Teckningscollage, från vänster till höger, 1986–2003, 1550–2015, 1513–1973, 1820–1998, 1870–1966, (2018)

TRE FRÅGOR TILL JONAS LIVERÖD

Utställningen och verkets titel *Big Bang* refererar till universums tillkomst, vad betyder den i ditt verk?

Ja, Big Bang är ju en fasansfullt anspråksfull titel, ha ha! Jag ville ha en titel som fångade det totala i verket, som en okontrollerbar sorts explosion frusen mitt i rummet. Den influerades delvis av *Världens ursprung* (kaos) en lysande liten etsning av Bernard Picard från 1723 och delvis av belgiske James Ensors alldeles för stora målning *Kristus intåg i Bryssel* från 1889, där politik, religion och konst möts i en parad av absurda och tvivelaktiga figurer. Karnevaler är ju i bästa fall en möjlighet för folk att uttrycka sin frustration och längtan, att få berusas och förvandla eller tillfälligt förlora sig själv. Jag gillar det i Ensors målning och försöker väl få till en liknande karnevalistisk känsla i takkronan. Men titeln syftar också såklart på alltings början, men även på den gigantiska strömvirvel av intryck som vi numera får i varje vaken minut. Det känns som vår tid är väldigt nära en bristningsgräns.

Hur kopplar du själv ihop dina olika praktiker, samlaren, författaren, curatören, och organisatören?

Jag har alltid varit intresserad av många olika områden och uttryck och har trots konstvärldens behov av kategorisering fortsatt att blanda sammanhang. Det möttes av oförståelse i början av 2000-talet när jag var alldeles ny, men någonstans runt 2006–2007 så slutade folk säga ofokuserat och istället kalla det eklektiskt. Det var samma sak, men plötsligt uppskattades förhållningssättet. Vissa idéer tar sig bäst form som konstverk, andra bättre som tidningsartikel, en tredje gör sig bäst som byggnad, maträtt, eller föreläsning. Det hela handlar väl om att ordna världen såsom man själv vill uppleva den. Man kan ju prata om Wagners idé om *Gesamtkunstwerk* – totalkonstverket – där allt ingår, eller en sorts *theatre of the world* som samlarna på 1600-talet kallade sina kombinationer av kultur, vetenskap och arkitektur. Det är svårt att vara riktigt fri i hur man gör saker, men det är värt att göra ett försök.

Vad tycker du ditt verk säger om vår samtid?

Jag skulle säga att det speglar, snarare än säger något om vår tid. Jag har tänkt på och skissat på den här takkronan under det senaste halvåret och det var till slut omöjligt att inte låta samtiden materialisera sig i verket. Det skulle ju eka rätt ihåligt om man låtsas att världen mår ok hösten 2018. Mest tydligt är väl de olika objekten jag använt här och som är sprungna ur vår tid: modeaccessoarer, underhållningsindustri, mediciner och drogparaferalia, falska pengar och oanvändbara Visakort, maskeradduvmasker och livräddardockor som är gjutna i samma latexmaterial. Allt det här ger ju en rätt dystert bild, men jag älskar energin i objekten, hur hela verket nästan vibrerar och hur tingen pratar i munnen på varandra. Här finns ju också varma hälsningar till hantverk och folkkonst i verket, områden som jag tycker speglar en sorts kollektiv längtan rätt mycket också. Och humor är ju alltid en lösning, jag gillar när folk fnissar när de ser sånt jag gjort, mina saker har ju gärna en tydlig air av misslyckande runt sig.

En takkrona i sig är ju en sorts historisk statussymbol och den här försöker dessutom låtsas vara av klassiska skulpturmaterial i all sin vithet och överdrivna volym, men färgen är ju så slafsig och trämaterialiet så uppenbart att den nästan blir bedårande i sitt magnifika misslyckande. En del av de områden som jag haft i åtanke för det här verket är fåfänga, förvirring, längtan, konsumtion, tvivel och extas. Men jag vill också att en besökare ska kunna kliva in i rummet och drabbas nästan fysiskt av verket utan att ha någon förkunskap.